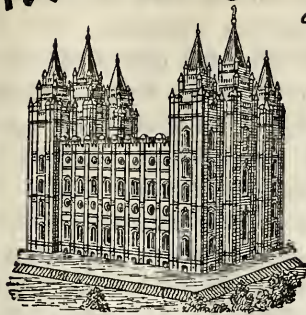

Skandinaviens Stjerne.

Organ for
Dages

de Sidste-
Sellige.

SALT LAKE TEMPEL.

Sandheden, Kundskaben, Døden og Troen ere forenede.

Nr. 6.

15 Marts 1903.

52 Aargang.

„Jeg veed, min Frelser lever.“

Ved Salt Lake Stavs Konference d. 16 Marts 1902 holdt Præsident Joseph F. Smith følgende Tale, der blev refereret i Deseret News, hvor den nu paany er bleven optrykt i Bladets store Julenummer:

Mine kjære Brødre og Søstre! Under Afhyngelsen af den sidste Salme kom jeg til at tænke paa en Aabenbaring i Lærdommens og Pagtens Bog; jeg føler mig tilskyndet til at læse et Uddrag af den (Kap. 93) og til at gjøre nogle faa Bemærkninger angaaende dette Emne, efter som den Selligaand vil lede mig.

Kristi Lys er Menneskenes Lys.

„Sandelig, saa siger Herren, det skal ske, at hver Sjæl, som afstaar fra sine Synder og kommer til mig, paakalder mit Navn, adlyder min Røst og holder mine Befalinger, skal se mit Ansigt og vide, at Jeg er.“

Det forekommer mig, at vi gennem Ordene i denne Aabenbaring erholde en Nøgle, ved Hjælp af hvilken vi som Guds Folk kunne skaffe os Udgang til den Kundskab, hvorom der tales i den nylig affungne Salme. „Jeg veed, min Frelser lever.“ Betingelserne for at sikre os denne Kundskab ere tydeligt fremstillede. Læg Mærke til, at Enhver, som opfylder disse Betingelser, skal ikke alene vide, at han lever, men ogsaa, „at Jeg er det sande Lys, der oplyser ethvert Menneske, som kommer til Verden“.

Det Lys, som her omtales, er ikke det samme, der gives til dem, som fødes paany af Aanden; thi ikke Enhver, som kommer til Verden, er født paany eller har noget Krav paa det større Lys, der følger med

den Helligaands Gave. Maaske det vilde være paa sin Plads at forklare Forskjellen paa Kristi Lys, der oplyser ethvert Menneſte, ſom kommer til Verden, og paa det Lys, der følger efter Ombvendelse og Daab i Vandet til Syndernes Forladelse. Det er ved Guds Kraft, at alle Ting ere ſtabte og fremdeles ſtabes. Det er ved Kristi Kraft, at alle Ting ſtyres og den fuldkomne Orden opretholdes i Univerſet. Det er denne Kraft, der udgaar fra Guds Søn og viſer ſig i alle hans Gjerninger, ſom giver Lys, Energi, Forſtand og Kundſkab til alle Menneſter i nøje Overensſtemmeſe med Ordene i Jobs Bog: „Der er en Aand i Menneſtene, og den Almægtiges Inſpiration giver dem Forſtand.“ Det er denne guddommelige Inſpiration, ſom gjennemtrænger hele Skabningen og oplyſer den menneſkelige Familie, og det er hverken mere eller mindre end Kristi Lys, ſom oplyſer Menneſkets Sjæl, ſkærper dets Evner, fremſtynder dets Attraa efter det Gode og dets Afſky for det Onde, opvækker dets Samvittighed og giver det tilſtrækkelig Intelligens til at dømmes mellem Godt og Ondt, Lys og Mørke, Ret og Uret. Vi ere Herren Tak ſkyldige for den Intelligens, vi beſidde. Det er ved denne Aand, der oplyſer ethvert Menneſte, ſom indkommer i Verden, at vi ere i Stand til at ſtride fremad paa Erkjendſels og Udviklings Bane. Alle Menneſter have Udkomst til den; den er ikke forbeholdt de Lydige alene, men gives til Alle, ſom fødes til Verden.

Den Helligaands Gave.

Men den Helligaands Gave, ſom bærer Vidneſbyrd om Faderen og Sønnen, og ſom aabenbarer Menneſket Himmelens Hemmeligheder og leder det ind i al Sandhed, denne aandelige Gave, denne Intelligens bliver ikke ſkjænktes alle Menneſter, undtagen de ombvende ſig fra deres Synder og gjøre ſig værdige til at modtage den. Førſt da vil de erholde den under Haandspaalæggelse af de af Guds Tjenere, ſom af ham have modtaget Præſtedømmets Myndighed til at meddele hans Børn denne herlige Veſtignelse. Denne Aand — Kristi Lys — vil ikke lade Menneſket i Ro, før det har erhvervet det større Lys og en herligere Kundſkab. Et Menneſte, ſom i alle Maader har syndet og beſpottet Gud, kan, ſelv om det ikke har modtaget den Helligaands Vidneſbyrd, alligevel have Haab om Tilgivelse, derſom det vil ombvende ſig fra ſine Synder, bøje ſig i al Ydmyghed for Gud og i Oprigtighed adlyde hans Love, ſaaledes ſom det fremſtilles: „Hver Sjæl, ſom afſtaar fra ſine Synder og kommer til mig, paakalder mit Navn, adlyder min Røſt og holder mine Befalinger, ſkal ſe mit Anſigt og vide, at Jeg er.“ Det vil da ſaa Tilgivelse og modtage det større Lys, og det vil da indtræde i en højtidelig Pagt med Gud — indgaa et Forbund med den Almægtige ved hans enbaarne Søn, hvorved det bliver et Barn af Gud og Medarving med Jeſus Kristus. Skulde det derefter ſynde mod det Lys og den Kundſkab, ſom det har modtaget, da vil Lyſet i en ſaadan Sjæl

blive til Mørke — og hvor stort vil ikke Mørket blive! Da, og ikke før, vil Kristi Lys, som oplyser enhver Sjæl, der kommer til Verden, ophøre at strides med Menneſket, som da vil blive overladt til ſin egen Skjæbne.

Dette er i Overensſtemmelse med Kristi Værdom, ſom den findes i det Nye Teſtamente, og det er iſølge Guds Ord, ſom ere blevne aabenbarede i de ſidſte Dage ved Profeten Joſeph Smith. Herren vil ikke fordømme Nogen til fuldſtændig Udelæggelse; ejheller vil noget Menneſke blive nedkaſtet til et evigt Helvede, undtagen det gjennem Omvendelse og Lydighed mod Guds Love og Befalinger har modtaget af det større Lys og deſuagtet ſynder. Hvis Nogen har erholdt denne Kundſkab og dette herlige Lys og formørker det ved Synd og undlader at omvende ſig, da maa vi i Sandhed ſige, at denne Sjæl har ſtillet ſig ſelv til Fortabelſe og Fordærvleſe.

Det Spørgſmaal bliver ofte fremſat: „Er der nogen Forſjel paa Guds Land og paa den Hellig-Land?“ Begge Benævnelſer bruges hyppig i ſamme Betydning. Vi ſige ofte Guds Land, naar vi mene den Helligaand, og omvendt. Den Helligaand er en Perſonlighed i Guddommen, men dog ikke den Land, der oplyſer ethvert Menneſke, ſom fødes til Verden. Det er Guds Land eller Kristi Lys, ſom oplyſer ethvert Menneſke, der kommer til Verden, og ſom ſtræber at føre det til Sandhedens Erkjendelse og den Helligaands Vidneſbyrd; den vil forſætte dermed, indtil dette Maal er naaet. Modtager Menneſket ſaa Vidneſbyrden og ſynder mod det alligevel, vil Guds Land ophøre at ſtride med det, og den Helligaand vil helt forlade det. En ſaadan Perſon vil da i Reglen forfølge Sandheden, i mange Tilfælde tragte efter de Uſkyldiges Blod og ikke tage i Betænkning at begaa en Misgjerning, ſaalænge der ikke er nogen Fare for, at Lovens Straf kan raame ham.

Jesús er denne Verdens Fader.

Seg vil fremdeles læſe af denne Aabenbaring:

„Og at jeg er i Faderen, og Faderen i mig, og Faderen og jeg ere eet.“

Seg forſtaar ikke, at nogen intelligent Perſon kan forklare diſſe Ord paa anden Maade, end at Jesús og hans Fader ere een Perſon, men kun ſaaledes, at de ere eet i Kundſkab, i Sandhed, i Viſdom, i Opfattelſe og i Hensigt, ligesom den Herre Jesús ſelv formanede ſine Diſciple til at være eet med ham, at blive i ham, ſaa at han maatte blive i dem.

Det er i den Betydning, at jeg opfatter diſſe Ord, og ikke ſaaledes, ſom de ere blevne udlagte af viſſe Folk, at Kristus og hans Fader ere een Perſon. Jeg erklærer til Alle, at de ikke ere een Perſon, men to Perſoner, der hver iſær har et Legeme. Deſuden, Jesús er denne Verdens Fader, fordi det var ved ham, at Verden blev dannet. Herom ſiger han:

Johannes' Vidnesbyrd.

„Faderen og jeg ere eet. Faderen, fordi han gav mig af sin Fylde, og Sønnen, fordi jeg var i Verden og gjorde Kjødet mit Tabernakel og boede blandt Menneffenes Børn.

Jeg var i Verden og annammede af min Fader, og hans Gjerninger bleve tydeligt aabenbarede,

Dg Johannes saa' og bar Vidnesbyrd om min Herligheds Fylde, og Johannes' Vidnesbyrds Fylde skal herefter aabenbares;

Dg han vidnede, sigende: Jeg saa' hans Herlighed, at han var i Begyndelsen, førend Verden blev til.

Derfor, i Begyndelsen var Ordet, thi han var Ordet, netop Salighedens Budbærer,

Verdens Lys og Forløser, Sandhedens Aand, som kom til Verden, fordi Verden blev dannet ved ham, og i ham var Liv og Menneffets Lys.

Verdenerne bleve skabte ved ham, Menneffene bleve skabte ved ham, alle Ting bleve skabte ved ham, og formedelt ham og af ham.

Dg jeg, Johannes, vidner, at jeg saa' hans Herlighed, som Faderens Enbaarne, fuld af Naade og Sandhed — den Sandhedens Aand, der kom og boede i Kjødet, og boede blandt os.

Dg jeg, Johannes, saa', at han annammede ikke Fylden i Begyndelsen, men modtog Naade for Naade.

Dg han annammede ikke af Fylden i Begyndelsen, men vedblev fra Naade til Naade, indtil han annammede en Fylde,

Dg saaledes blev han kaldet Guds Søn, fordi han ikke annammede af Fylden i Begyndelsen.

Menneffets herlige Forventninger.

Hvor er det ikke herligt at læse Ord, som vidne om, at end ikke Kristus var fuldkommen i Begyndelsen. Han modtog ikke strax al Herlighed, men fattede Trin for Trin Naaden og vedblev dermed, indtil han erholdt Herlighedens Fylde. Vil det ikke ogsaa blive saaledes med Menneffene? Er noget Menneffe fuldkomment? Har noget Menneffe opnaaet Fuldkommenheden paa een Gang? Have vi naaet det Punkt, at vi staa beredte til af vor himmelske Faders Fuldkommenhed at modtage hans Herlighed og Intelligens? Aldeles ikke; men naar Jesus, Guds Søn og denne Verdens Fader, ikke strax modtog en Fylde, men vovede i Tro, Kundskab, Forstand og Naade, indtil han modtog al Fylde, vil det da ikke for alle Menneffer være muligt paa samme Naade at sride gradvis fremad i Kundskab og Udvikling, indtil de tilsidst ligesom han opnaa Fylden deraf og blive ophøjede med ham i Faderens Nærværelse?

Aabenbaringen fortsætter:

„Dg jeg, Johannes, bærer Vidnesbyrd, og se, Himlene aabnedes, den Helligaand kom ned over ham i en Dues Skikkelse og hvilede paa

ham, og der kom en Røst af Himlen, sigende: Denne er min elskelige Søn.

Dg jeg, Johannes, vidner, at han annammede en Fylde af Faderens Herlighed,

Han annammede al Magt baade i Himlen og paa Jorden, og Faderens Herlighed var hos ham, thi han boede i ham.

Men det skal ske, at dersom I ere trofaste, skulle I annamme Fyllden af Johannes' Vidnesbyrd.

Jeg giver eder disse Ord, at I kunne forstaa og vide, hvorledes I skulle tilbede, og hvem I tilbede, at I kunne komme til Faderen i mit Navn, og i tilbørlig Tid annamme af hans Fylde;

Thi dersom I holde mine Befalinger, skulle I annamme af hans Fylde, og vorde herliggjorte i mig, ligesom jeg er i Faderen, derfor siger jeg til eder, at I skulle annamme Naade for Naade.

Dg nu, sandelig siger jeg eder, jeg var i Begyndelsen hos Faderen, og er den Førstfødte,

Dg alle de, der ere fødte af mig, ere meddelagtige i Faderens Herlighed, og ere den Førstfødtes Menighed.

I vare ogsaa i Begyndelsen hos Faderen, nemlig det, som er Aand, Sandhedens Aand,

Dg Sandheden er Kundskab om Tingene, som de ere, som de vare, og som de skulle blive,

Dg hvad der er mere eller mindre end dette, er den Ondes Aand, som var en Løgner fra Begyndelsen.

Sandhedens Aand er af Gud. Jeg er Sandhedens Aand, og Johannes vidnede om mig, sigende: Han annammede en Fylde af Sandhed, ja af al Sandhed,

Dg ingen annammer en Fylde, uden han holder hans Bud.

Den, der holder hans Bud, annammer Sandhed og Lys, indtil han bliver herliggjort i Sandhed og veed Alt.

Mennesket var ogsaa i Begyndelsen hos Gud. Intelligens eller Sandhedens Lys blev aldrig skabt eller dannet, og kan ej heller blive det.

Al Sandhed er uafhængig i den Sære, hvori Gud har stillet den til selv at handle, ligesaa er al Intelligens, ellers findes der ingen Tilværelse.

Se, heri er Menneskets Handlefrihed, og heri ligger Menneskenes Fordømmelse, fordi det, der var fra Begyndelsen, er tydeligt aabenbaret for dem, og de annamme ikke Lyset.

Enhver, hvis Aand ikke annammer Lyset, er under Fordømmelse;

Thi Mennesket er Aand; Elementerne ere evige, og Aand og Element, naar de ere uadskilleligt forenede, annamme en Fylde af Glæde;

Men naar de ere adskilte, kan Mennesket ikke annamme en Fylde af Glæde."

Mennesket bestemt til at blive lig Jesus Kristus.

Med andre Ord: Uden Legemet er Aanden ikke fuldkommen, og uden Aanden er Legemet dødt. Mennesket bestemtes i Begyndelsen til at blive lig Jesus Kristus — at blive eet med hans udtrykte Billede. Saa sandt Jesus fødtes af en Kvinde, levede og voksede op til fuld Manddom, blev ihjelslagen og oprejst fra Døden til udødeligt og evigt Liv, saa sandt blev det i Begyndelsen besluttet, at Mennesket ved Kristi Forsoning og Opstandelse fra Døden skulde oprejses til evigt Liv. Døden møder os alle uafhængig af vor egen Gjøren og Virken, efter som vi ikke havde nogen Skyld i, at den paa Grund af vore første Forældres Fald kom ind i Verden. Menneskene, som følgelig ikke paa nogen Maade have bragt Døden over dem selv, ville heller ikke selv have Kraft til at tilvejebringe det evige Liv; thi ligesom de døde som Følge af Adams Synd, saaledes skulle de, hvadenten de ville eller ikke, opstaa igjen som Følge af Jesu retfærdige Forsoning og Opstandelsens Nøgler, der ere i hans Magt. Ethvert Menneske, som nedlægger sit fortrængelige Liv, skal opstaa fra de Døde og stilles for Guds Domstol for at blive dømt i Overensstemmelse med sine Gjæringer, hvadenten de kunne kaldes gode eller onde — da er Dagen kommen, da Mennesket vil blive krævet til Regnskab for de betroede Talenter. Herrens Ord er forkyndt for Menneskene; det er bleven aabenbaret fra Himlen; det skinner for Verden; det paanødes Folkene. De, som forkaste det, ville af Herren — de Dødes og Levendes Dommer — blive krævede til Ansvar, medens de, som modtage Ordet og adlyde Guds Befalinger, ikke alene som tidligere nævnt skulle komme til Sandhedens Erkjendelse, men tillige skue deres Frelseres Anslyn og kjende ham, som han er. De ville endvidere komme til den fulde Forstaaelse af, at det er som Følge af hans Forsoning og frelsende Kraft, at de atter besidde det evige Liv og kunne nyde Lykkeligheeden i det celestiale Rige, forudsat at de have gjort, hvad der blev sagt til Joseph Smith og Oliver Cowdery: „Dersom du vil gjøre det Gode og blive standhaftig indtil Enden, skal du blive salig i Guds Rige, hvilket er den største af alle Guds Gaver; thi ingen er større end Salighedens Gave.“

Herren siger endvidere:

„Elementerne ere Guds Tabernakel, ja Mennesket er Guds Tabernakel, endog Tempel, og hvilket som helst Tempel, som bliver bestemt, det Tempel vil Gud forðærve.“

Guds Herlighed er Intelligens, eller med andre Ord: Lys og Sandhed;

Lys og Sandhed styre det Onde.

Hvert Menneskes Aand var uskyldig i Begyndelsen, og da Gud havde forløst Mennesket fra Faldet, bleve Menneskene atter i deres spæde Alder uskyldige for Gud.

Og den Onde kommer og borttager Lys og Sandheden fra Menneskenes Børn paa Grund af Ulydighed og deres Fædres Traditioner.“

Herrens Ord ere Sandhed. I spørge: Hvad er Sandhed? Dette er Sandhed, at Gud lever, at Jesus Kristus er Guds Søn og Verdens Frelser, at han forjenede for Adams Synd, at vi ved Omvendelse og Dydighed mod hans Ord skulle modtage Tilgivelse for vore Synder og blive ophøjede til Guds Nærværelse, hvorfra vi kom. Dette er Sandhed, at Mennesket kan ikke indkomme i Guds Rige, undtagen det fødes paany af Vand og Aand. Dette er Sandhed, at den Almægtige har i vore Dage aabenbaret disse Principper til Menneskene, og som hans Hellige ønske vi at rette os derefter. Vi have foresat os at bære Vidnesbyrd om disse Sandheder og at forkynde dem til Menneskene, saalænge Herren vil give os sin Aands Vejledning. Vi have faaet den Mission at forkynde, at Jesus Kristus er vor Forløser, at han blev korsfæstet og opstod fra de Døde, at Joseph Smith ved den Almægtiges Kraft blev oprejst som en Profet til at gjengive det evige Evangelium og det hellige Præstedømmes Myndighed til Jorden og paabegynde Tidernes Fyldests store Husholdning. Vi bære dette Vidnesbyrd til Verden, og vi vide, at det er sandt; thi vi have modtaget det ved Sandhedens Aand, som kommer fra Gud, og om hvilken Jesus i denne Aabenbaring taler til Profeten Joseph; derfor fremtræder dette vort Vidnesbyrd med Sandhedens Kraft og Styrke overfor Verden og navnlig overfor dem, som i Udmagthed have adlydt det frelsende Budskab, der er forkyndt for eder.

Personligt Vidnesbyrd.

Lad mig sige eder endnu en Gang: „Jeg veed, min Frelser lever“; jeg føler det i hver eneste Fiber af mit Legeme. Jeg er ligesaa overbevist derom, som jeg er om min egen Tilværelse. Jeg kan ikke føle mig mere overbevist om min egen Eksistens, end jeg føler mig overbevist om, at min Forløser lever, og at min Gud, Frelserens Fader, lever. Jeg føler det i hele min Sjæl, og jeg bærer mit Vidnesbyrd for eder, at den saakaldte „Mormonisme“ er Kristi Lærdom, Jesu Evangelium, som er en Guds Kraft til Saliggjørelse. Nogle have givet den Forklaring, at „Mormonismen“ betyder „mere Godt“. Vore Fjender have kaldt os „Mormoner“, og vi have modtaget Benævnelsen af den ligefremme Grund, at vi tro paa Mormons Bog; de første Hellige bleve jo ogsaa af deres Fjender spotvis kaldte „Kristne“, fordi de troede paa Kristus. Vi tro paa alle Evangeliets Lærdomme og Guds Bud og Love. Vi tro, at ethvert Princip er nødvendigt. Vi tro, at vi skulle opfylde enhver Pligt mod Gud og mod vore Medmennesker, og at vi skulle gjøre mod Andre, som vi ville, at de skulle gjøre mod os. Vi skulle iagttage Kyndighed, Ærlighed og Oprigtighed og handle retfærdigt mod vor Næste og være venlige og overbærende mod den, som forser sig. Vi skulle til enhver Tid og under alle Omstændigheder søge at gjøre Godt. Vi skulle føle i vore Hjerter, at vi leve ikke for at gjøre

Øndt, men for at gjøre Godt, og at vi ikke ere her for at gjøre Vildfarelsen større, men for at formindſke den; vi ſkulle beſtandig ſøge at vore i Kundſkab om Sandheden, gjøre Menneſtene lykkelige og ſprede Lykſaligheden omkring os i Verden ved at bibringe Menneſtene Lyſt til at handle i Overenſtemmeleſe med Ret og Retfærdighed. Der findes ingen virkelig Lykſalighed blandt de Ugudelige. Der findes ingen virkelig Glæde i Synd og Overtrædelse. Den eneſte Kilde til virkelig Glæde og fuld Lykſalighed findes kun ved at iagttage Sandhedens og Retfærdighedens Fordringer.

Maa Herren veſſigne eder og hjælpe eder til at efterleve vor Religion og holde hans Befalinger, ſaa vi kunne blive blandt dem, ſom ſkulle ſe Gud og ſe Frelſeren, naar han vil komme til Jorden igjen; thi han vil komme, og naar han kommer, vil det ikke blive ſom den ydmyge og fornedrede Nazaræer, ſom ikke havde det, hvortil han kunde hælde ſit Hoved, men han vil komme ſom Herre, iført himmeleſt Majeſtæt, guddommelig Kraft og Herlighed og med en Dom, der lyſer af Retfærdighed og Sandhed. Han vil komme med Himmelenſ Hærſkarer og blive modtaget af dem, ſom have holdt hans Befalinger og ligesom Bruden forberedt ſig til Brudgommens Komme; men over de Ugudelige vil han tage Hævnd.

Saaledes lyde ikke alene de gamle Profeters Ord i Bibelen, men ogſaa Ordene fra denne Tids Profeter, ſom have talet ved den ſamme guddommelige Inſpiration. Jeg gjentager deres Ord uden derved at fortælle noget Nyt. Maa Herren bevare os paa Pligtens Sti, holde os borte fra al Synd og hjælpe os til at blive ſtandhaftige og troſte i den Pagt, ſom vi have ſluttet med ham, og til at være troſte mod Zionſ Sag, der baade gjælder de Levendes og Dødes Frelſe, er min Bøn i Jeſu Navn.

Vær glad i Dag. Vær tilfreds med Livet i Dag. Er du fattig, bliver du ikke rigere ved at klage. Er du uvidende eller ſyg, bliver du ikke klogere eller raſtere ved at jamre. Er du ikke i Stand til at opfylde de Fordringer, der ſtilles til dig den næſte Dag, ſaa løſer Frygt og Klage ingen Opgaver, kun Flid og Forſtand kunne gjøre dette; men Bekymringer give hverken Forſtand eller Kraft til at virke og tænke fornuſtigt. Jammer over Gaardagen oder vor Kraft og tillukker vore Øjne for Pligterne i Dag. Gaardagens Fejl kunne ikke gøres uſete; gjør derfor i Dag det Bedſte, du kan. Begynd i Dag at gjøre dit daglige Arbejde — begynd i Dag, hvor du er, og med den Færdighed, du raader over, og betænk, at ſom du giver, ſkal du igjen gives. Betragt Dagen i Dag ſom en Del af Evidheden. Kun naar vi hver Dag gjøre vort Bedſte, kunne vi i Sandhed være glade. Ingen kan allerede i Dag blive fuldkommen, men hvis det er vort Maal at ville blive det, vil hver Dag bringe os det nærmere. Derfor: Vær glad i Dag, klag ikke over Dagen i Gaar, græd ikke for, hvad der kan ſe i Morgen. Men aldrig maa vi glemme den Lære, vi fik af Gaardagen; tant ikke paa at klage over den, men ſøg at lære af den. Naar vi gjøre ſaaledes, ville vi blive belønnede.

15 Marts 1903.

Lærdomme af Profeten Joseph Smith.

I en Tid som denne, hvor der i høj Grad hersker Skrive-, Tale- og Trykkefrihed, vil det være godt for de Sidste-Dages Hellige her i Missionen at bemærke sig nedenstaaende Lærepunkter*) af Profeten Joseph Smith.

Vi have fornylig været Vidner til, at en af disse „fromme“ Mænd, som sigte sig at være Folkets Sjælesørgere, i Ly af særlige Statsprivilegier stod frem paa den fredlyste Talerstol og ærefjændte ædle Mænd, trak deres Karakter ned i Sølet og satte usandsfærdige Historier i Omløb, uden at denne Person havde nogen anden Grund til sine modbydelige Beskyldninger end tredie- og fjerdehaands ryggesløse Bagvaskelser og elendige Skrивerier af „Gresfjænderen, der dyppede sin Ravnescjær i Galde for at plette en uskyldig Persons Navn og Rygte“.

Skrivning og Skribentvirksomhed.

Den Kunst at kunne skrive er en af de største Betsignelser, vi nyde. At øve os i den er vor Pligt, at bruge den er vor Ret. Ved Hjælp af Skrivekunsten kunne vore Tanker og Følelser ikke alene naa vidt om, medens vi leve, men de kunne tillige vedblive at virke i mange Tidsalbre, efterat Kjødet forlængst er gaaet tilbage til dets Moder Støvet. Har Læseren nogensinde tænkt over denne simple, denne nyttige, denne himmelske Betsignelse? Det er en af Guds herligste Betsignelser til Mennesket, og det er Menneskets Ret at nyde den. Ved Hjælp af Skrivning er Herrens Ord bleven overleveret til Jordens Beboere fra Slægt til Slægt. Ved Hjælp af Skrivning ere Menneskenes Opfindelser og Kundskaber blevene bevarede, reddede fra Forglemmelse og overleverede fra den ene Tid til den anden til Gavn for Verden. Ved Hjælp af Skrivning er Alt, hvad der sker i Livet, blevet synligt for Tidens Blikke, ligesom Himmelen og Jorden stadig viser sig for den opvørende Menneskeheds Øjne. Men naar vi saaledes opregne nogle af de Betsignelser og Fremskridt, som ere Følger af denne ædle Kunst, lad os da ikke glemme at nævne nogle af de Forbandelser og Ulykker, som ere Følger af denne ypperlige Gaves Misbrug. Vi se, hvor stor en Ild der kan antændes ved en lille Gnist; lader os derfor være forsigtige i Ord. Lader os ikke glemme at give et bedre Exempel, naar vi se Gresfjænderen dyppe sin Ravnescjær i Galde for at plette en uskyldig Persons gode Navn og Rygte. Lader os græde, thi det ville Himlene

*) Offentliggjorte i The Evening and Morning Star 1832.

gjøre, naar de store Mænd paa Jorden skrive deres Berømmelse med de Faderløses og Enkers Taarer. Lader os sørge, naar denne Berdens Forsængelighed skrives i gyldne Breve for at bedrage. Men lad dette være nok; thi de Ugudelige skrive sig selv til Døden, og Herrens Hagelstorm skal bortrydde Løgnernes Skjul. Vi ere som Disciple af den Herre Jesus forpligtede til ved Alt, hvad der gjør Religion til en Betsignelse for Jordens Beboere, at sætte et ædlere Exempel, naar vi se den store Frihed blive misbrugt. Lader os som Herrens Tjenere, der ønske at være anerkjendte i alle Henseender, gjøre vor Gjerning i Renhed, ikke skjule nogen af vore egne Fejl, ikke lade nogen Synd være upaaagtet og ikke give Forargelse, hvorved vi kunne føre Skam over vor himmelske Faders store Sag.

Det er Gud behageligt, at Menneskene bruge de Gaver, han skænker dem, til deres Betsignelse og ikke misbruge dem. Hvis de Hellige ville forblive i den Tro, ved hvilken de bleve kaldte, skal Jorden give sin Grøde; Himlens Betsignelser skulle følge dem; Herren vil give dem det rene Sprog igjen, og Guds Herlighed vil dvæle blandt de Retfærdige paa Jorden. Alle Ting ere til for Mennesket og ikke Mennesket for alle Ting. Førend vi kunne lære Verden, hvorledes den skal handle retfærdigt, maa vi kunne gjøre det selv. Derfor ønsker jeg i hans Kjærlighed, som er idel Kjærlighed, hvis Nag er gavnligt, hvis Byrde er let, og som talede saaledes, som Mennesker aldrig talede, at bibringe eder nogle Synspunkter om ovennævnte Emne — for Retfærdighedens og det evige Livs Skyld — og til Overvejelse for dem, som mene, at de elske deres Næste som sig selv.

Skriv aldrig Noget til en Ven eller Fjende, som du er bange for at læse for Ven eller Fjende; thi Breve, som komme langvejs fra, undertiden flere Tusinde Mile, læses med stor Begjærighed; og da Ingen fuldt ud kan bedømme Menneskene og deres Sager i saadanne Tilfælde, kan man let komme til at forurette sig selv, sit Fædreland, sine Venner og Fjender og lægge en Løgn saavel i et ærligt Menneskes som i en Forræders Mund, og Sandheden vil i sin sejrrike, men langsomme Fremgang maaske ikke naa at omstøde denne Løgn, førend dit Hoved hviler under den tause Jord.

Skriv aldrig Andet end Sandhed; thi Sandheden er himmelsk og ligesom Solen altid skinnende; den kjendtegner sig selv; overfor den behøves ingen Logik, ingen Grunde, ingen Vidner; den forsejler aldrig sit Maal; thi Sandheden er af Herren og vil overvinde enhver Modstand.

Skriv aldrig til en Ven eller Fjende for at straffe dem for deres Forseelser; thi selv om dine Hensigter i og for sig ere aldrig saa gode, kunne de dog let blive offentlig bekjendte, eftersom et Brev er udsat for at blive brudt eller for ved personlig Uagtsomhed at komme i Andres

Hænder; din Mening, der kun gjælder Sagen set fra dit Standpunkt, vil da blive udspreedt for de fire Vejr, og det Menneske, som du mente det godt, vil du kun tilføje Dødt, uden at det gavner dig. Vi kunne for Tiden næppe finde et Sprog paa Jorden, hverken Tale- eller Skrive-sprog, i hvilket man kan gjøre sine inderligste og sandeste Følelser forstaaelige for en Anden; derfor er man udjat for at blive misforstaaet og for at opvække Mishag. Man kan ved blot at bruge et tvetydigt Udtryk oprive et ulægt Saar, naar det behandles som dødt Kjød, medens der kun behøvedes lidt Olie fra en barmhjertig Samaritans Haand for at læge det. Hvor ædelt dit Djemed 'end er, saa kan du dog ikke berøre de sølsomme Strengte hos Mennesket paa samme Maade, naar det er fjernt fra dig, som naar det er dig nær. Det er sandt, at du kaster ikke dine Perler for Svin, men du kaster dit Guld for Mennesker, og de ville plyndre dig paa Grund af din Ubetænkksomhed. Giv gode Raad i Stedet for at dadle; og naar J ses Ansigt til Ansigt, da revs den, der er viis, saa vil han elske dig; eller gjør saaledes mod din Ven, at han ikke kan finde nogen Anklage imod dig, hvis han skulde blive din Fjende. Saaledes vil du ikke alene kunne leve uplettet, men ogsaa uden Mistanke.

Skriv aldrig Noget, som du ikke vil være bekjendt at lade trykke, eller Noget, som kan saare et Menneskes allerømmeste Følelser. Dersom du skriver Noget, som du vil skamme dig ved at lade udkomme paa Tryk, da er du tvefindet; dersom du skriver Noget, som krænter Dyd og Retfærdighed, da har du ikke Guds Aand; og dersom du skriver Noget, som saarer det svage Hjerte, da føder du ikke Herrens Lam, og sølgelig gjør du ikke mod Andre, som du vil, at Andre skulde gjøre mod dig. J Korthed dette: Skriv kun, hvad du er villig til maa offentliggjøres baade i denne og den tilkommende Verden. Og give Gud, at ej alene Kristi Disciple, men den hele Verden var villig til at handle saaledes. Da vilde Budene blive holdt; Jngen vilde skrive et Ord mod Herren sin Gud; Jngen vilde skrive et Ord mod sin Fader eller Moder; Jngen vilde skrive et Ord mod sin Næste; Jngen vilde skrive et Ord mod Guds Stabninger; Jngen vilde behøve at skrive et Ord imod Noget eller Noget undtagen imod Synd, og Verden vilde være værd at leve i; thi der vilde Jngen være til at fornærme.

Al et almindeligt Brev til de Hellige.

Det bør alle Medlemmer af denne Kirke at give Verden tilkjende, at denne Tid er til Advarsel og ikke til mange Ord, at vise det ved et gudsfrygtigt Livs Wandel, ved et ædelt Exempel saavel som ved gode Lærdomme, ved et sømmeligt Levned, ved tarvelige Klæder, ved Flid, ved god Husholdning, ved Tro og Gjæringer og fremfor Alt ved Alvorlighed, Ydmyghed og Taalmodighed. — Mange Sjæles Frelse beror paa, at de Hellige give et ulasteligt Exempel. De maa derfor — vidende,

at Herren snart vil komme til sit Tempel — gjøre deres Del til at berede Vejen ved at ihukomme Hviledagen og holde den hellig, ved at lære deres Børn Evangeliet og lære dem at bede, ved at holde Waade med alle Ting, ved at vogte sig for Alt, hvad der klæder ilde, ved at beslitte sig paa Retfærdighed, ved at bære Forurettelse og Forfølgelse med Taalmodighed, vidende, at selv Michael, Erkeengelen, da han streedes med Lucifer om Mose Legeme, ikke turde fremføre nogen Straffedom imod ham, men sagde: Herren straffe dig. De ville ved at sætte et følgerværdigt Exempel lade deres Lys skinne, saa at Andre, som se det, ville gaa og gjøre ligesaa. Det gode Exempel trodser Verden i al dens pralende Forfængelighed; ved at lade Menneskene se eders Fordringsløshed i Klæder, Spise og Drikke, eders Ydmyghed i Ord, eders Narvaagenhed og Bøn, eders Kjærlighed og Arbejde, eders Gjæringer og Tro ville I prædike for Verden og tjene til et ophøjet Exempel for dem, der søge efter Sandheden, og samtidig lære den ganske Kristenhed en Lektie, som den med al sin indstuderede Prædiken og theologiske Beltalenhed ikke kan naa op til.

Ankomst og Beskikkelse. Nedennævnte Missionærer ankom til Kjøbenhavn d. 26 Februar i bedste Velbefindende. De bleve beskikkede som følger: David R. Wheelwright fra Brigham, Utah, i Kjøbenhavns Konference. Niels Sandberg jun. fra St. George, i Malmö Konference.

Afslusning. Følgende Missionærer ere blevne afløste med Ure fra deres Missionsarbejde:

Wilford M. Christensen fra Kjøbenhavns Konference.

Gustaf W. Teudt fra Stockholms Konference.

Sören C. Christensen fra Aarhus Konference.

Nephi C. Wahlström fra Malmö Konference.

Daniel P. Thuesen fra Aarhus Konference.

Rasmus Rasmussen fra Kjøbenhavns Konference.

Alexander Elquist fra Göteborgs Konference.

Dødsfald. Christian Peter Nielsen afgik ved Døden d. 12 Februar 1903 i sit Hjem i Moroni, Sanpete Co., Utah. Han blev født d. 21 April 1826 i Tolstrup, Hjørring Amt, Danmark, og annammede Evangeliet d. 28 Marts 1851. Han var en af dem, der blev indviklet i Forfølgelserne i Taars Sogn 1852, ved hvilken Lejlighed han blev grusomt mishandlet og bar Mærker deraf til sin Død. Han emigrerede d. 25 November 1854. Afsøde var et trofast Medlem af Kirken og efterlader sig Hustru og 7 Børn.

Brevverking.

Gamar, d. 24 Februar 1903.

Præsident Anthon L. Stanchy.

Kjære Broder. Medens jeg opholdt mig i Christianssund, skrev De i December Maaned til mig angaaende min Forflyttelse fra Trondhjems Konference til Kristiania Konference og bad mig samtidig lade Dem vide, naar jeg besøgte mine Slægtninge. Jeg har nu besøgt dem og har tilbragt fortreffelige Dage ved at prædike Evangeliet for dem, skjøndt det synes, som om de fleste af dem ikke ønske at antage det. Mange af dem ere saa rige paa denne Verdens Goder, at de glemme det evige Liv, som kommer efter dette. Dog maa jeg sige til deres Ære, at de alle have modtaget mig paa en venlig og høflig Maade i deres Hjem. Ældsterne, som arbejde her i Gamar, ere blevne præsenterede for dem, saa at de kunne besøge dem paa deres Rejser ud i Landet, og, hvad der ikke har mindre Betydning, de ville altid være velkomne i deres Hjem og finde en opredt Seng, hvor de kunne finde Hvile efter Dagens Gjerning.

Før jeg kom her til Hedemarken, rejste jeg efter Konferencepræsident Monsens Ønske sammen med ham op til Bodø, hvor vi fremkaldte en stærk Opvækkelse og vakte mere Interesse for Evangeliet end paa nogen anden Plads, hvor jeg hidtil har været. Hver Aften afholdt vi Møder, der alle vare besøgte indtil Trængsel. Vi døbte fem Personer, og den Fordom, Befolkningen nærede mod os som et Folk, blev for en stor Del fjernet. Jeg kan næsten fristes til at sige, at det var en virkelig Pintsefest, vi oplevede, og det var den bedste Tid i min Missionsvirksomhed i Løbet af de 30 Maaneder, jeg har arbejdet her i Norge.

Jeg haaber, at mit Arbejde i Missionsmarken har været tilfredsstillende, da jeg altid har søgt at udføre alle mine Pligter paa bedste Maade. Mine Brevver i Zion rette stadig i deres Breve Spørgsmaal til mig om, naar de kunne vente mig hjem; jeg svarer dem i Regelen, at jeg kan ikke sige dem noget bestemt om det endnu. De synes, at jeg har været borte i lang Tid, men saalænge de vide, at jeg virker i Missionsens Tjeneste, have de ingen Grund til at være misfornøjede. Jeg føler den største Glæde i mit Arbejde, og det er mit Haab, at jeg maa vende tilbage til mit Hjem, „iført Guds fulde Rustning“, og fortsætte med at gjøre et godt Arbejde blandt mine unge Brødre og Søstre der. Der er et stort Arbejde at udføre hjemme, i Særdeleshed blandt Zions Ungdom, og jeg ønsker ofte, at jeg var i Stand til at ofre hele min Tid i Herrens Tjeneste ligesom Alma i gamle Dage; thi der er intet Arbejde, der bringer mig større Glæde.

Jeg kan sende Dem en Hilsen fra Ældsterne i Trondhjems Konference. De føle alle en stor Glæde ved at arbejde for Evangeliets Sag. Med de bedste Ønsker for Dem, kjære Broder, forbliver jeg Deres Medarbejder i Evangeliets Tjeneste

Milton H. Knudsen.

Adresse: Vøskemager Flagstab, Gamar, Norge.

Beskrivelser af Jesus Kristus.

Den jødiske Historieforfatter Josephus skriver i sin Historie om Kristus: „I de Dage levede Jesus, et Menneske fuld af Visdom, hvis man ellers kan kalde ham et Menneske; thi det var overordentlige Gjerninger, han gjorde, og vilde Noget af Hjertets Lyft annamme Sandheden, da havde han den at forkynde. Mange, baade Jøder og Græker, hang ved ham. Det var ham, som kaldtes Kristus (Messias). Af de Store og Fornemme blandt os blev han anklaget og af Pilatus dømt til Korsfæstelse; men de, som een Gang havde faaet ham kjær, hylde ham alligevel; han kom ogsaa den tredie Dag levende til dem igjen, og alt det havde Herrens Profeter forudsagt om ham og meget mere vidunderligt. De Kristne have deres Navn efter ham, og de ere til endnu.“

En anden Beskrivelse over Jesus, som formentlig hidrører fra den romerske Landskøvding Lentulus, Pontius Pilatus' Forgjænger, lyder saaledes: „Han er en høj Mand og anselig, han har et ærligt Ansigt; hvem der ser paa ham, maa elske og frygte ham. Hans Haar er noget kruset i Tindingerne og glindsende og hænger ned paa Skuldrene, det er skilt ad i Midten efter Nazaræernes Skik; han har en høj og ren Pande, Ansigtet er pletfrit og muntert, prydet med en svag Rødme. Næse og Mund ere dadelstrie, hans kastaniebrune Skjæg er skilt ad i Midten. Øjnene ere lyse og klare. Naar han dadler, er han forfærdelig, men naar han formaner, er han venlig, mild og glad, dog tillige værdig; Ingen har set ham le, men Mange have set ham smile. Hans Hænder og Lemmer ser man gjerne. I sin Tale er han besteden, langsom og estertænkfuld og yndet blandt Menneskenes Børn.“

Brev fra Publius Sentilus til Senatet i Rom: „Der er en Mand iblandt os, som kaldes Jesus Kristus. Han annammes af Folket som en Profet. Hans egne Disciple siige, at han er Guds Søn. — Han helbreder de Syge, gjengiver de Blinde Synet, de Døve Hørelsen og opvækker de Døde. I Samtale er han mild og elskværdig, hans Manerer yndefulde og bestedne; naar han ivettesætter, er han frygtelig, men dog mild og tilgivende. Af Person er han høj og indtagende; hans Næse og Mund ere skjønt formede, hans Hage en Model af græsk Billedhuggerkunst og bedækket af et svært Skjæg; hans Øjne ere lig Diamanter, med et Udtryk af stor Visdom og Gjenmænttrængenhed, opfattende Alt med et Blik, vidnende om stor Medfølelse for de Fattige og Ulykkelige. Hans Haar bølger i flagrende, krøllede Lokker ned over hans Skuldre i orientalsk Stil efter Nazaræernes Skik. Han vides ikke at have let, men græder ofte; kort sagt, hans Form og Sæder ere dadelstrie, og hans overordentlige Skjønhed overgaar Menneskenes.“

Joseph Smiths Personlighed.

(Fra Parley P. Pratt's Autobiografi.)

Præsident Joseph Smith var af Person høj og velbygget, stærk og bevægelig, af en lys Ansigtssfarve, lyst Haar, blaa Øjne, meget lidt Skjæg og i Besiddelse af et for ham særegent Udtryk, som Øjet altid hvilede paa med Glæde og aldrig trættedes ved at betragte. Hans Ansigt var stedse mildt, venligt og straalende af Intelligens og Velvillie, blandet med et ubevidst muntert Smil; han var fuldstændig fri for al Tilbageholdenhed og paatagen Højtidelighed. Der var Noget forbundet med hans Nes klare, rolige Blik, som vilde han gjennemtrænge det menneskelige Hjertes dybeste Afgrunde, se ind i Evigheden, gjennemskue Himlene og omfatte hele Univeriet.

Han besad en ædel Frimodighed og en uafhængig Karakter; hans Optræden var let og fortrolig, hans Frettesættelse frygtelig, hans Godgjørenhed uundtømmelig som Oceanets Dyb, hans Indsigt altomfattende og hans Sprog gjennemtrængt af en ejendommelig Veltalenhed, der var ham særegen, ikke poleret, ikke stunderet, ikke afmaalt eller aspasset ved Uddannelse eller forfinet ved Kunst, men udstømmende i sin naturlige Simpelt og overordentlig afvejlende i Gjenstand og Form. Han interesserede og belærte sine Tilhørere, medens han samtidig morede og underholdt dem, og der var aldrig Nogen, som trættedes ved at høre ham tale. Jeg har endogsaa ofte set en stor Forsamling af ivrige Tilhørere lytte til hans Tale med spændt Opmærksomhed i mange Timer, i Kulde og Solskin, Regn og Blæst, medens de lo i det ene Øjeblik og græd i det næste. Selv hans bitreste Fjender bleve i Regelen overvundne, naar han blot engang kom til at tale til dem.

Kort sagt, hos ham vare en Daniels og Cyrus' Karakterer vidunderlig sammenføjede. En Daniels Evner, Visdom og Gudhengivenhed vare forenede med en Cyruss Kjækhed, Mod, Maadeholdenhed og Udholdenhed. Han var visseelig begavet med en saadan Villiekraft og saadanne Sjæls-evner, at hvis han havde naaet den modne Manddoms Alder, vilde han have omvæltet Verden i mange Henseender og efterladt sig et Navn, til hvilket der vilde have knyttet sig mere herlige og glimrende Bedrifter end til nogen anden Dødeligs. Som det er, vil hans Bærk leve til endeløse Tidsaldre, og utallige endnu usødte Millioner ville med Hæder omtale hans Navn som et ædelt Redskab i Guds Haand, der i Løbet af sin korte, ungdommelige Løbebane lagde Grundvolden til det Rige, der omtaltes af Daniel, Profeten, hvilket skulde sønderkniuse alle andre Riger, men selv bestaa evindeligt.

J Fangslet.

Joseph, jeg (Parley P. Pratt) og flere Brødre vare som Fanger i vore Fjenders Hænder lejrede ved Crooked River paa Vejen til Independence og bevogtede af en stærk Vagt, der kommanderedes af Generalerne Lucas og Wilson. Da vi brøde op og begyndte vor Marsch om Morgenen d. 3 Novbr., tiltalte Joseph mig og de andre Fanger i en sagte, men oprømt og fornøjet Tone og sagde: „Bærer ved godt Mod, Brødre; Herrens Ord kom til mig i Nat, at vort Liv skulde skæntes os, og at hvad vi end maatte lide under vort Fangenskab,

fulde ingen af os miste Livet." Om denne Profeti bærer jeg Vidnesbyrd i Herrens Navn, at uagtet den udtaltes i Løndom, blev den opfyldt for hele Verden, og den mirakuløse Naade, hvorpaa enhver af os kom fri, er altfor bekendt til at behøve mit Vidnesbyrd. Efter vor Forslyttelse fra Independence til Richmond i Ray County og vor Overleverelse til General Clark blev vi af denne stillede under Bevogtning af Gubernøren over Staten Missouri, Oberst Sterling Price. Denne Oberst Price satte os i et Værelse uden Seng, Stole eller andre Bekvemmeligheder og lænkede os alle ihjv sammen med en Kæde, der gik fra den Enes Ankel til den Andens og var ved hver Ankel fastgjort med en Hængelaas. I denne Stilling bleve vi bevogtede Dag og Nat af omtrent ti Mand ad Gangen, der stode omkring os med ladte Pistoler i Hænderne. Om Natten laa vi alle paa Ryggen udstrakte paa Gulvet og forsøgte at sove; men det haarde Gulv, Kulden, Umuligheden af at forandre vor Stilling paa Grund af Lænkerne samt Bagtens Støjen forjog al Søvn. En af hine kjedsommelige Nætter laa vi, som om vi sov, til over Midnat, medens vore Hjerter krympede sig af Smerte ved at være nødte til Time efter Time at høre paa vore Bevogteres raa Spøg, gruelige Eder, rædsomme Bespottelser og skidne Samtaler, naar de — med Oberst Price som Formand — fortalte om deres Mord, Røverier og Plyndringer, som de havde begaaet blandt „Mormonerne“ i Far West og Omegn. De roste sig endog af, at de havde voldtaget og skjændet Mormonerens Hustruer og Døtre, og at de havde skudt Mænd, Kvinder og Børn eller knust Hovedet paa dem. Jeg hørte saalænge paa alt dette, indtil jeg følte en saadan Bæmmelse, Kædsel og Gru og en saa retfærdig Vrede, at jeg næppe kunde afholde mig fra at springe op og tugte Bagten, men sagde Intet til Joseph eller nogen af de andre, skjøndt jeg laa ved Siden af ham og vidste, at han var vaagen. Men pludselig rejste han sig op og udtalte med Tordenrøst, eller som naar en Løve brøler, følgende Ord: „Stille, I Døtre fra det dybeste Helvede! I Jesu Kristi Navn byder og befaler jeg eder at være stille. Jeg vil ikke leve et Minut længere og høre paa saadan Tale. Hold eders Mund, eller I eller jeg skal dø i dette Øjeblik!“

Han taug. Han stod oprejst paa sine Fødder i frygtelig Majestæt. Lænket og uden Vaaben — rolig og værdig som en Engel stuede han ned paa sine bævende Bevogtere, hvis Vaaben sank eller faldt ud af Hænderne paa dem, medens deres Knæ sloge mod hinanden af Angst, og de trak sig forfærdede tilbage i en Krog eller kastede sig for hans Fødder, bedende om Naade, og forholdt sig ganske stille, indtil de bleve afløste af en anden Vagt.

Jeg har i Englands Retsale set Retfærdighedens Haandhævere, iførte deres Embedsdragter, og Forbrødere fremførte for dem, medens Liv hang som i et Haar; jeg har set Kongressen højtidelig give Love til Nationer; jeg har forsøgt at forestille mig Troners, Kroners og kongelige Hoffers Majestæt samt Kongers og Kejseres Værdighed, naar de samles for at afgjøre Nigers Skjæbne; men fandt Majestæt og Værdighed har jeg kun set een Gang, og den stod i Lænker ved Midnatstider i et stummelt Fængsel i en ubekendt Landsby i Missouri.

Indhold:

„Jeg veed, min Frelser lever“	81	Dødsfald	92
Redaktionelt:		Brevvevling	93
Lærdomme af Profeten Joseph		Beskrivelser af Jesus Kristus	94
Smith	89	Joseph Smiths Personlighed	95
Ankomst, Bestikkelse og Afsløsning	92	I Fængslet	95

Kjøbenhavn 1903.

Udgivet og forlagt af **Anton L. Skandh**, Korsgade 11. N.

Trukt hos F. E. Bording (B. Peterjen).